

Pártélet

Jó politikai munkával a vezetőségválasztás sikeréért!

November 19-én jelent meg a Központi Vezetőség határozata az alapszervezeti pártvezetőségek és a pártbizottságok, valamint a revíziós bizottságok beszámolási kötelezettségéről, a pártvezetőségek, a pártbizottságok és a revíziós bizottságok újjáválasztásáról 1955. január 1. és április 23. között. Nagyjelentőségű esemény előtt állnak pártbizottságaink, a Szervezeti Szabályzat értelmében számot ad a párt vezetősége a két esztendő alatt végzett munkájáról. Most, amikor a párttagság a vezetőségek újjáválasztására készül, értékeli az elmúlt két év tanulságait, bátran megállapíthatja, hogy az eddigi vezetőség többségében, jól megállta a helyét, továbbra is melőlk a bizalomra.

A vezetőség választás előkészítése és lebonyolítása sokrétű és gondos szervezési munkát igényel pártbizottságainktól.

De legfontosabb a politikai munka: A párttagság, a pártbizottságok mozgóssága az előttünk álló nagy feladatok végrehajtása érdekében.

A párt elvi és szervezeti egységének biztosításával, a kommunisztikus példamutatásával, a pártfegyelem megszilárdításával fokozottabb harcot kell folytatni az 1955. évi népgazdasági terv maradéktalan teljesítése érdekében. De ugyanakkor a hátralevő időszakban el kell érni, hogy valamennyi bányászban jól felkészüljenek a második öt éves tervünk első éves tervének megkezdésére. Növelni a pártvezetőség választás jelentőségét az is, hogy egyidőben esik második öt éves tervünk első éves tervének megkezdésével. A második öt éves

terv a szocializmus alapjai lerakásának befejezését tűzi ki célul dolgozó népünk elé. Ebből a feladatból párttagságunknak teljes egészében jelentős részt kell vállalni.

Szót kell zúzni minden jobboldali nézetet és ellenséges megnyilvánulást,

amelyek akadályozzák az 1955. évi terv teljesítését és az 1956-os év sikeres beindítását. Különösen gondot kell fordítani a Központi Vezetőség 1955. évi november 9-12-i ülésén hozott határozatok végrehajtására.

A vezetőségválasztás előkészítésének időszakában nagy gondot kell fordítani az éves terv teljesítésére, az önköltség csökkentésére, az anyagtakarékosagra, a technika fejlesztésére, második öt éves tervünk első évének sikeres beindítására. Erre mozgósítson most minden pártbizottság, a nagy feladat megoldására be kell vonni a tömegszervezeteket is, a szakszervezetet, DISZ szervezetet.

A DISZ és a szakszervezet akkor segíti igazán a pártvezetőség választást, ha a dolgozók széles tömegeit mozgósítja az előttünk álló nagy feladatok végrehajtására. Ha felkarolják és

segítik mindazokat a mozgalmakat, amelyeket a dolgozók kezdeményeznek.

(Légy jó gazdája a gépednek. Péntek-mozgalom, egy csillésmozgalom, Nevelj új bányászmozgalom stb.) Kövessék az Ernő-bánya fiataljait, akik úgy készülnek a pártvezetőség választásra, hogy újabb vállalat tesztnek tervet fejtül. Az Ernő-bánya fiataljai ezideig már 1008 tonna tervet fejtül szén kitermelését

vállalták és harcolnak a munkaidő jobb kihasználásáért, a munkafegyelem megszilárdításáért. E munkájuk nagy segítségét ad nekik a pártbizottság.

A pártvezetőség választás csak akkor lesz igazán sikeres, ha fellendül a politikai élet, melynek nyomán újabb és újabb sikerekről számolhat majd be a pártbizottság vezetősége a vezetőségválasztó taggyűlésen.

A pártvezetőség választás elsősorban a párttagság ügye. De nem lehet az időközben a pártbizottságok számára sem. Eppen ezért

be kell vonni az előttünk álló nagy feladatok megoldásába a pártbizottságokat is

és ki kell kérni azok véleményét. Amikor a pártbizottság vezetősége és a párttagság a Központi Vezetőség, a pártvezetőség újjáválasztó határozatáról beszél, vonják be a beszélgetésbe a pártbizottságokat is, ismertessék a választás mély demokratizmusát, a bírálat és önbírálat jelentőségét és a felvetett bírálatot azonnal gyümölcsöztesse a pártvezetőség és hasznosítsa a vezetőségválasztó taggyűlés beszámolójában. A vezetőség választás a demokratikus jogok gyakorlásának fontos időszaka. Ha a vezetőség megfelelő teret biztosít a bírálatnak az ezen időszak alatt fokozottan növekszik.

A bírálat és önbírálat elengedhetetlenül szükséges a párt életében.

Arra készíti az embert és arra ösztönzi, hogy a maga és mások munkáját, értékelje, hogy a vezető szemével vizsgálja a maga és mások munkatervét. Ezen keresztül növekszik a párttagság

aktivitása, tevékenysége és harkésztsége. Erre van most szükség. Ezt követelik meg tőlünk az előttünk álló feladatok a Központi Vezetőség november 9-12-i határozata, az 1956-os tervéről szóló törvény, amely nehéz, de szép lelkesítő célokat tűz elénk.

Pártunk és kormányunk célkitűzései megkövetelik, hogy

a pártvezetőségbe olyan párttagokat válasszunk be, akik példamutatásukkal bebizonyították, hogy hűek a párthoz,

harcolnak a párt célkitűzéseiért, példamutatáson keresztül tudják mozgósítani a párttagságot és a

pártbizottságok, pártbizottságok és kormányunk célkitűzései megvalósítására, akik a legnehezebb helyzetben is szilárdan helytállnak és akiket a dolgozók szeretnek és megbecsülnek.

Allítsuk a vezetőségválasztást is annak szolgálatába, hogy az 1955-ös évi tervünket maradéktalanul teljesítsük és az 1956-os évi tervünket az év első napjától kezdve napról-napra teljesítsük, illetve túlteljesítsük, hogy erősödjék népgazdaságunk, növekedjen népünk életszínvonal.

Nemoda János
P. T. O. vezető

Zászlót avatott az alsóvárosi pártbizottság

Vasárnap délelőtt a DISZ-ben az alsóvárosi pártbizottság felavatta a párt zászlóját. Az avatáson Ligmann Károly elvtárs, a Városi Párt-Végrehajtóbizottság titkára mondott beszédet. Felhívta a pártbizottság minden kommunisztáját, hogy a zászló alatt harcoljanak a szocializmus építéséért.

Ligmann elvtárs beszéde után a Városi Pártbizottság tagjai emlékszókat vertek a zászlórúdba, majd az alapszervezet valamennyi tagja beverte az emlékszókat a zászlórúdba. A zászlóavatás, a pártzászló, további jó munkára kötelezi az alsóvárosi pártbizottság tagjait, akik eddig is eredményesen harcoltak a maguk területén.

Miért termel rossz minőségű szenet a Beszáló-aknai Szeivolt csapat

A meddővizsgálatnál néha meddőbb dolgokat lehet tapasztalni. Herend-bányán, Ernő-bányán és Ferenc-bányán találunk a hanyagságnak olyan példáival, amikor az agyagot összekeverik a szénrel. A műszaki vezetők szótlanul elmennek ilyen esetek mellett, nem figyelmeztetik a vajúrokat, ezért aztán romlik a szén minősége.

Sok rossz közül is kiválik, amit a Beszáló-aknai 308-as csapatnál tapasztaltunk. Itt a megengedett meddő termelés 0,5 százalék. S ennek a csapatnak a harmadik harmada 11,5 százalék meddőt adott ki. Ez a magas med-

dószázalék azt mutatja, hogy nem törődnek a minőségi termeléssel, nem fontos, hogy szén vagy agyag kerül a csillébe, hanem az a fontos, hogy a csillé megteljen, minél több legyen a csillészem.

A 308-as csapat brigádvezetője Szeivolt Pál elvtárs sokkal lelkiismeretesebben kezeli a minőség kérdését, mert ő is ezzel a szénrel fűt és ő sem szereti, ha a szén között sok az agyag. De nem szereti ezt a többi bányász sem, nem szeretik azok az ipari vállalatok, melyek tőlünk kapják a szenet, és nem szereti a népgazdaság sem.

Gyakorlójárók

A NAPOKBAN Lavrencsik elvtársal, a Ferenc-bánya főmérnökével beszéltem. — Az idén hozzánk beosztott negyven gyakorlójáró közül idáig tizenötön számoltak le — mondta. — Ez a mondat sokáig nem hagyott nyugodni és végül elindultam, hogy megtudjam az okát, miért van ez így. Sok véleményt hallottam, tanácsokat, javaslatokat, de olyan választ, ami azt mutatta volna, hogy valaki egészében ismeri az okot, senki sem adott. Vélemények voltak, mozaikok, egymástól távolesó megjegyzések, amelyek nem segíthetnek a probléma végleges megoldásában. Gyakran találtam olyan ellentmondásokat is, amelyek előző tapasztalataim összekuszáltak, már formálódó véleményem meggyöngyítették. A kérdésre azonban választ kell találni: Mi az oka, hogy gyakorlójáróink ennyi tanulás után olyan könnyen számolnak le, elhagyják azt a szakmát, amit hivatásuknak választottak. — Leírom sorjában, amit hallottam és tapasztaltam.

ISMÉT BENYITOK a Ferenc-bánya üzemvezetőségének irodájába. Lavrencsik elvtársat keresem, hogy most már részletesebben érdekldjék arról, talán részletkérdéseknek tűnő dolgok felől. Hónapokkal előbbre kalandozunk vissza, a gyakorlójáró első intézkedéseire, amelyekkel a mindig nehezebb számító kezdeti időszak leküzdésében akart segíteni. Figyelembe vették az előző évi tapasztalatokat, amikor a telepítést úgy végezték, hogy a fiatalok, az idősebb, gazdag gyakorlójárókkal rendelkező vajúrok mellé kerüljenek. — Az első pár hónap amolyan próbaidőnek számított. — Megismerték a szakmai tudást, a fizikai felkészültséget, a szorgalmat, és a további el-

osztásokról ennek alapján gondoskodtak. Valahol mégis hiba történt, mert ez az intézkedés — ami minden tekintetben helyes és ésszerű volt — gyakorlatilag mégsem hozta meg a kívánt eredményt. Amikor a gyengébb fizikumúak kikerültek uraságiba, vagy más könnyebb munkára, elkedvetlenedtek, mert úgy látták, hogy nem képzettségük szerint foglalkoztatják őket. — Es már itt meg kell jegyezni, a szakszervezet és a DISZ mulasztását, amiért nem győzték meg a fiatalokat, ezeknek az intézkedéseknek a jelentőségéről és előnyéről. — De menjünk tovább. Az üzemvezetőség a maga területén jól akart, amikor a magasabb követelmények megvalósítása, a tapasztalat megszerzésének időszakát, — hogy úgy írjam — lépcsőzetesen akarta megoldani. A példák azonban azt bizonyítják, hogy számosan megriadva a néhány hónappal járó kedvezőtlen feltételektől — elsősorban kevesebb kereset — leszámolástukért kérték. Érdekes, hogy ezekben az esetekben az indoklás mégis mindig az egészségi állapot, a fizikai gyengeség volt. A döntés persze nehéz, mert a fiatalok egészségének megőrzése lelkiismereti kérdést jelent. És az üzemvezetőség elfogadta ezt a magyarázatot, ahelyett, hogy megkérdezte volna a szakszervezetet, a DISZ-t, hogyan foglalkoztassák az uraságiba beosztott gyakorlójárókkal. Magának Lavrencsik elvtársnak a véleményéből is az tűnik ki, hogy a lemorzsolódás főoka a fizikai alkalmatlanságra vezethető vissza.

A VALÓSÁG kiderítéséhez segít ezek után — ha a kérdést felteszem Dr. Batai Emilnek, a Rendelőintézet főorvosának. — Ön is a fizikai alkalmatlanságban látja fő okát gyakorlójáróink le-

számolásának? — Valóban vannak egyesek, akiknél fejlődés közben valami rendellenesség következik, ami fizikailag elmarasztalja őket. — De nem ez a jellemző. — Túlnyomórészt alkalmatlanok a bányamunkára és a gyakorlójáró véleményem szerint azt a célt szolgálja, hogy fokozatosan megszokják a nagyobb tempót, szakmailag és fizikailag egyaránt fejlődjenek. — A választás szakszerű és teljes mértékben meggyőző. Hiszen az állam, amikor a 14-15 éves fiatalokat beiskolázza, a vajúrtanulók intézetekbe és tanulásukért óriási anyagi áldozatokat hoz, feltétlenül számol azzal, hogy a tanulók fizikai adottságuk szempontjából is megfeleljenek. — Ehhez még csak annyit szeretnék hozzáfűzni, hogy Dr. Batai elvtárs nem látja akadályát annak sem, hogy a gyakorlójáró betegek közül külön nyilvántartást vezessenek. — Erdemes lenne ezt is megbeszélni.

HORNYÁK ELVTÁRSAT, a Nagyüzemi DISZ Bizottság titkárát keresem meg ezután. — Hogyan látod a gyakorlójárók helyzetét? — Gondolkodás nélkül őszintén adja meg a választ. — Erről bizony kevés jót tudok mondani. A bányában kevés segítséget kapnak, nem is szólva magánéletükről. A szálláson nem tudják mivel tölteni idejüket. Unatkoznak és könnyen kerülhetnek rossz társaságba. Nincs, aki törődjön velük, nincs, aki segítene a nevelésükről. — Erőteljes kétséggyintéssel teszt pontot mondókája végére. Ezek után érthetően vetődik fel bennem a kérdés. — Mit tett a DISZ, — vagy mit szándékozik tenni — azoknak a hibáknak a megszüntetéséért, amelyeket Te magad is ilyen jól ismersz. — A válaszból — a multra vonatkoztatva az derül ki, hogy nem sokat. Volt

ugyan Hornyák elvtárs néhány alkalommal a szálláson, elbeszélgetett a fiatalokkal, azt is megtudta, hogy nem folytatnak kulturális életet még a szórakozás meglévő feltételeit sem használják ki, de ennek megszüntetéséért keveset tett. Miért? Mert a DISZ szervezet — különösen ha csak egy DISZ titkár képviseli néhány látogatásával — a szálláson uralkodó állapotok rendezésére nem lehet elegendő. A Munkásszolgálati Osztály, a szakszervezet, a pártbizottság és így sorolhatnánk a felelős szerveket, személyeket, pedig keveset tettek a helyzet megjavításáért. Valahogy az egész dolognak az a látszata — miután mindenki ismeri a hibákat —, hogy hagyják érvényesülni azt a régi és káros tételt, „Hagyjuk a dolgokat haladni a maguk útján”.

A BANYÁBA VEZET az útam. Korán van még és a najnal nehezen vesztü sűrű homályát. Az aknázt és a frontmestert keresem, azokat, akik a munkában legközelebb állnak a gyakorlójárókhöz. Az irodában Vers Istvánt, az éjszakai műszak aknáztát, Letki Józsefet és Szenes Istvánt frontmestereket találom. Most jöttek fel a bányából. Arcukra vastagon rétegeződik a szénpor, sietnének már mosakodni, de a kérdésre — hogyan látják a gyakorlójárókat helyzetét — egyszerre villan fel a szemük. Érezni lehet, hogy érdekli őket a téma, hogy a fiatalok nevelését szívügyüknek tekintik. Elsőnek Vers István szólal meg: „Sokat lehetne arról beszélni.” — Ezekkel a szavakkal vezet be mondanivalóját. — Az én szakomban tizenöt gyakorlójárót osztottak be, akiknek a munkáját a többi elvtársakkal együtt igyekszünk segíteni. Aztán, ahogy telt az idő, megismertük őket. Németh Tibor, Erős János, és még többben rövid idő alatt megismergették a becsületüket. Jól dolgoztak, szorgalmasan tanultak, hall-

gattak az öregek szavára. De akadtak olyanok is, akik tétlenkedéssel töltötték az időt. Pedig személyesen is elbeszélgettem velük, igyekeztünk fejlődésükben segíteni őket. — Itt már Letki elvtárs veszi át a szót, aki eddig csak hallgatta a beszélgetést. Tudom róla, hogy szereti a fiatalokat, szép eredményei vannak, az új bányásznevelésben, de a mostani szavaival még jobban meg erősíti véleményemet. Gondosan fogalmazott mondataiban tapasztalatait és emberismeret tömörödik. Büszkén beszél a neveltjeiről, de a hibákat sem titkolja el. Úgy végzi az elosztást a fronton, hogy a gyakorlójárók ne kerüljenek túlságosan nehéz munkahelyekre és mindig mellettük van szakmai tanácsaival, hasznos gyakorlati fogásokkal segíti őket. Mi hát az oka mégis a jelenlegi áldatlan állapotnak? Letki elvtárs kimondja azt, ami az eddigiek közül legközelebb jár az igazsághoz. — Egy-két ember igyekezete meddő, mert teljes sikert csak közös összefogással lehet elérni — Nemcsak a front állapotokat, hanem a szállókat is ismeri. Megkereste a fiataljait, megnézte mivel töltik idejüket a napi munka után, és hallott olyan kijelentéseket, amelyekre még ma is azt mondja: „métélyeznek”. — Össze kell fogni őket. A munkahelyükön és a magánéletükben egyaránt. — Véleményét röviden így lehetne megfogalmazni, és hogy ennek gyakorlati megoldásán is gondolkozt, bizonyítja a következő javaslat. — Egy olyan szárnyú frontot kellene létesíteni, ahol kollektív bérezés szerint maguk dolgoznának a fiatalok. Ez lenne az aranytarték a bányász utánpótlás folyamatos biztosítása, mert az ott kinevelődő legjobbakat már nagyobb önállóságot igénylő munkahelyekre is lehetne telepíteni. — Az eddig elgondolkodó Szenes elvtárs helyeslése jelöl most szaporán bólogat a fejével. Ismét egy olyan javas-